

Fødevarerpolitikken er, som det også fremgår af redegørelsen, et væld af paradokser. Der peges på mange af dem i redegørelsen. Høje krav til fødevarer sikkerhed er ikke nødvendigvis samstemmende med ønsket om høj kvalitet. Miljøhensyn er ikke nødvendigvis samstemmende med dyrevelfærd, osv., osv. Jo, der er mange paradokser, men de to grundsætninger, jeg just definerede som rammen om konservativ fødevarerpolitik – hensynet til forbrugernes frie valg og tilgang til sunde og gode fødevarer og hensynet til producenterne og industriens vilkår – er ikke nødvendigvis modsætninger, det er en balance, der skal findes.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi i Det Konservative Folkeparti ikke mener, at regeringen helt har evnet at finde denne balance. Redegørelsen indeholder mange smukke ord om erhvervslivets vilkår og om den nødvendige forskningsindsats. Vi er enige i betragtningerne, men i virkeligheden verden forekommer det, som om fødevarerministeren for ofte glemmer, at Fødevarerministeriet også er et erhvervsministerium for fødevarerhvervene.

Jeg skal ikke gå i dybden med det, men blot pege på to forhold, eksempelvis den urimelig lange sagsbehandlingstid i Direktoratet for FødevarerErhverv, og så spørgsmålet om forhøjelsen af gebyr for dyrlægebesøgene for de små slagtehuse. Her virker det uægtelig ikke, som om Fødevarerministeriet har haft erhvervslivets vilkår særlig dybt i tankerne, og det står i skærende kontrast til redegørelsens smukke ord.

Lad mig så knytte nogle bemærkninger til en række emner, hvor regeringen efter vores opfattelse kører i det forkerte spor.

Det er først og fremmest spørgsmålet om offentliggørelse af kontrolresultater.

Vi var et af de partier, der var med til at bære fødevarerloven igennem i 1998. Vi står stadig bag den. Lidt tungere ligger det med opbakningen til den ændring af fødevarerloven, som vi for tiden har til behandling. Og det er, som fødevarerministeren også godt ved, spørgsmålet om offentliggørelse af kontrolresultater, der skiller vandene.

Vi finder, at offentliggørelse er helt på sin plads i hvert fald i to situationer: Der, hvor befolkningens almindelige sundhedstilstand er i fare, eksempelvis ved konstaterede tilfælde af kogalskab, og dér, hvor en virksomhed groft og gentagne gange sidder ethvert påbud og almindelig sund fornuft om håndtering af fødevarer

overhørig. Der er brug af offentliggørelse som et virkemiddel helt på sin plads.

Men vi er stadig modstandere af at offentliggøre en hvilken som helst bagatelagtig forseelse, således som fødevarerministeren lægger op til med L 133. Det er der tre gode grunde til:

For det første risikerer man at ødelægge forretningsgrundlaget for næringsdrivende på et meget bagatelagtigt grundlag.

For det andet vil det efter vores opfattelse gøre ubodelig skade på de næringsdrivendes retssikkerhed, om man offentliggør enhver bagatel, før virksomheden har haft mulighed for at klage, endside har haft mulighed for at reagere.

Og for det tredje udvandes offentliggørelse som det glimrende instrument, det kan være, hvis man offentliggør alt, stort som småt.

Nu er loven jo ikke vedtaget endnu, og det er stadig vort måske lidt naive og spinkle håb, at der bliver mulighed for at få en drøftelse, så vi kan komme frem til en model, der både tilgoder hensynet til forbrugerne, så forbrugerne får relevante oplysninger, og også samtidig sikrer de næringsdrivendes og producenterne retssikkerhed.

Det næste område, hvor der er en vis uoverensstemmelse mellem Det Konservative Folkeparti og regeringen, er spørgsmålet om anvendelse af genmanipulerede organismer i vore fødevarer.

Regeringen skriver det ikke direkte i redegørelsen. Men læst mellem linjerne, ja, så tegner redegørelsen jo et billede af skepsis, for ikke at sige direkte modvilje.

Det er sådan set ikke forkert. Jeg tror, de fleste af os, i hvert fald jeg selv, har en sund og naturlig skepsis over for ting, vi kun har begrænset viden om. Skepsis er i orden, men vi skal ikke være så skeptiske, at vi lukker øjnene for, at genmanipulerede organismer er kommet for at blive.

Derfor skal vi i stedet gå aktivt ind i debatten om, hvordan vi på fornuftig vis kan udnytte de teknologiske muligheder, der er. Kun derved bliver vi i stand til at samle viden, og kun dermed bliver vi i stand til også at sætte grænser for anvendelsen.

Vi lider ikke af teknologiangst i Det Konservative Folkeparti. Langt hen ad vejen er de nye teknologier jo blot en videreudvikling af, hvad man tidligere har forsøgt at nå frem til med mere konventionelle metoder. Derfor støtter Det Konservative Folkeparti også brugen af ny teknologi som et redskab til at udvikle bedre, sundere og